

Arrest

nr. 260 277 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERBOVEN
Olenseweg 375
2260 WESTERLO

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 april 2021 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERBOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Gazikhan Ghondai op X. Op 11.04.2011 diende verzoeker als niet-begeleide minderjarige een asielaanvraag in en werd hij ingeschreven in het Wachtregister. Verzoeker verklaarde in België aangekomen te zijn op 10.04.2011. Op 11.04.2011 heeft de Dienst Voogdij verzoeker als niet-begeleide minderjarige onder zijn hoede genomen.

Op 17.04.2012 werd verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) erkend als vluchteling en werd hij ingeschreven in het Vreemdelingenregister.

Op 31.12.2012 werd de voogdij, die over verzoeker werd uitgeoefend, beëindigd daar hij de leeftijd van 18 jaar bereikt had.

Op 04.11.2015 werd verzoeker gearresteerd in het kader van een zedenmisdrijf. De politie van de zone HAZODI stelde een administratief verslag vreemdelingencontrole op in zijn hoofd (PV nummer: (...)).

Op 05.05.2017 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en werd hij voor een periode van 5 jaar ontzet uit de rechten vermeld in artikel 31 eerste lid van de Strafwet daar hij zich schuldig had gemaakt aan de misdaad van verkrachting te hebben gepleegd op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar.

Op 07.07.2017 meldde verzoeker zich aan bij de gevangenis van Hasselt naar aanleiding van zijn veroordeling d.d. 05.05.2017.

Op 11.01.2018 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 13.03.2018 werd de vluchtelingenstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingetrokken.

Op 27.03.2018 diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing tot 'Intrekking van de vluchtelingenstatus' d.d. 14.03.2018.

Op 12.11.2019 werd de beslissing tot 'Intrekking van de vluchtelingenstatus' d.d. 14.03.2018 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingetrokken.

Op 25.11.2019 werd het beroep dat ingediend werd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27.03.2018 zonder voorwerp verklaard.

Op 27.05.2020 werd de vluchtelingenstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opgeheven.

Op 12.06.2020 diende verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen de beslissing die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27.05.2020 nam.

Op 29.10.2020 werd het beroep dat verzoeker op 12.06.2020 ingediend had door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

De Strafvuistvoeringsrechtbank (hierna: SURB) kende verzoeker bij vonnis d.d. 21.09.2020 de beperkte detentie toe.

(...)"

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier, met dien verstande dat de erkenning tot vluchteling bij attest van 12 juli 2012 van de commissaris-generaal werd bevestigd.

Op 30 april 2021, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN INREISVERBOD

Mijnheer

(...)

Krachtens artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13° wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft, krachtens artikel 74/14 §3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende redenen:

Op 11.04.2011 diende u als niet-begeleide minderjarige een asielaanvraag in en werd u ingeschreven in het Wachtregister. U verklaarde in België aangekomen te zijn op 10.04.2011.

Op 11.04.2011 heeft de Dienst Voogdij u als niet-begeleide minderjarige onder zijn hoede genomen.

Op 17.04.2012 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) erkend als vluchteling en werd u ingeschreven in het Vreemdelingenregister.

Op 31.12.2012 werd de voogdij die over u werd uitgeoefend beëindigd daar u de leeftijd van 18 jaar bereikt had.

Op 04.11.2015 werd u gearresteerd in het kader van een zedenmisdrijf. De politie van de zone HAZODI stelde een administratief verslag vreemdelingencontrole op in uw hoofd (PV nummer: (...)).

Op 05.05.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en werd u voor een periode van 5 jaar ontzet uit de rechten vermeld in artikel 31 eerste lid van de Strafwet daar u zich schuldig had gemaakt aan de misdaad van verkrachting te hebben gepleegd op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, de verkrachting zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel, gepleegd op een persoon die daar niet in toestemt, de daad opgedrongen zijnde door middel van geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of die mogelijk werd gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, de verkrachting voorafgegaan of gepaard zijnde met lichamelijke foltering of opsluiting en aan aanranding van de eerbaarheid gepleegd te hebben op de persoon of met behulp van de persoon van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of die mogelijk gemaakt werd door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, de aanranding van de eerbaarheid voorafgegaan of gepaard zijnde met lichamelijke foltering of opsluiting (feiten meermaals gepleegd, op niet nader te bepalen data tussen 03.04.2015 en 06.04.2015).

Op 07.07.2017 meldde u zich aan bij de gevangenis van Hasselt naar aanleiding van uw veroordeling d.d. 05.05.2017.

Op 11.01.2018 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) het CGVS om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 13.03.2018 werd uw vluchtelingenstatus door het CGVS ingetrokken.

Op 27.03.2018 diende u een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) tegen de beslissing tot 'Intrekking van de vluchtelingenstatus' d.d. 14.03.2018.

Op 12.11.2019 werd de beslissing tot 'Intrekking van de vluchtelingenstatus' d.d. 14.03.2018 door het CGVS ingetrokken.

Op 25.11.2019 werd het beroep dat ingediend werd bij de RVV op 27.03.2018 zonder voorwerp verklaard.

Op 27.05.2020 werd uw vluchtelingenstatus door het CGVS opgeheven. Het CGVS stelde vast dat, daargelaten de toenmalige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikte in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Op 12.06.2020 diende u bij de RW en beroep in tegen de beslissing die het CGVS op 27.05.2020 nam.

Op 29.10.2020 werd het beroep dat u op 12.06.2020 ingediend had door de RVV verworpen.

De Strafvuistvoeringsrechtbank (hierna: SURB) kende u bij vonnis d.d. 21.09.2020 de beperkte detentie toe.

U boet heden een veroordeling uit wegens verkrachting op een minderjarige boven de 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige ouder dan 16 jaar. U zal strafeinde bekomen op 06.07.2022. U was nog net geen 4 jaar in België toen u deze zeer ernstige feiten beging en het leven van een jong meisje volledig overhoop haalde. Het slachtoffer was zwakbegaafd, raakte zwanger naar aanleiding van de feiten en beviel later van een dochtertje. Het is niet onredelijk uit de door u gepleegde feiten af te leiden dat uw normen en waarden over seksualiteit, alsook over man-vrouwverhoudingen niet stroken met de algemeen geldende opvattingen hierover in België.

Uit het vonnis d.d. 05.05.2017 blijkt: "De geslachtsgemeenschap met de minderjarige R.S. werd afgedwongen. Beklaagde [u] diende zijn slachtoffer alcohol en rohypnol toe waaruit de afwezigheid van haar geldige toestemming wordt afgeleid. Hij bracht zijn slachtoffer tijdens de seksuele handelingen ietsels toe zoals blijkt uit de SAS. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het geweld of de dwang als bestanddeel van het misdrijf voorzien in artikel 373 SW. bewezen is. Daarenboven blijkt uit de gegevens van het strafdossier dat de feiten gebeurd zijn onder de verzwarende omstandigheid van de opsluiting. Het slachtoffer werd weerhouden in het appartement zodanig dat ze, in acht genomen de feitelijke omstandigheden, in de onmogelijkheid was zich te bevrijden of hulp in te roepen." Tevens blijkt uit het vonnis: "Zij werd gedrogeerd en meermaals verkracht op minderjarige leeftijd; achteraf bleek ze zwanger te zijn en staat ze in voor de opvoeding van het kind van haar verkrachter."

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen zijn van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Het is niet onredelijk van asielzoekers te verwachten dat zij zich de normen en waarden van het land waar zij naar toe gaan, proberen eigen te maken en ernaar proberen te handelen. Door de feiten die u heeft gepleegd heeft u getoond dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van (jonge) vrouwen. U stond op geen enkel ogenblik stil bij de traumatische gevolgen voor het slachtoffer en haar omgeving en heeft enkel gehandeld vanuit uw eigen perspectief, dat louter betrekking had op het vervullen van uw eigen noden en duidelijk getekend wordt door een verstoord man-vrouw beeld. Met het oog op de bevrediging van uw eigen seksuele lusten, reduceerde u uw slachtoffer tot een louter object waarop u zonder enige consideratie voor haar gevoelens uw gang kon gaan. U diende haar alcohol en rohypnol toe zodat u uw lusten op haar kon botvieren. Het hoeft weinig betoog dat feiten als deze in de Belgische samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. Uw gedrag getuigt van een zwak moreel normbesef. Vrouwen hebben in onze maatschappij, net zoals mannen, de vrijheid om seksuele relaties te weigeren. Het opdringen van seksuele handelingen en dit door drugs, geweld en intimidatie te gebruiken, is onaanvaardbaar. Daarbij komt nog dat u geen condoom gebruikte, waardoor het slachtoffer zwanger werd en het risico liep besmet te worden met een Seksueel Overdraagbare Aandoening. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Voor de volledigheid wordt vermeld dat uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat de politie van de zone HAZODI opstelde in uw hoofde op 04.11.2015 (PV nummer: (...)) blijkt dat u als verdachte genoemd werd in meerdere zedenzaken. De politie verwijst in het verslag naar twee PV nummers: (...) en (...). Uit navraag blijkt dat het PV met nummer (...) handelt over gelijkaardige feiten met een ander slachtoffer, verdere gegevens zijn hieromtrent niet bekend.

Ondanks het gegeven dat het risico op seksueel gewelddadige recidive als sterk verhoogd ingeschat wordt, kende de SURB u bij vonnis d.d. 21.09.2020 een beperkte detentie toe. Uit het "Vonnis tot toekenning van de beperkte detentie en tot afwijzing van de voorwaardelijke invrijheidstelling" blijkt: "Met het oog op een verblijf in een opvangtehuis werd u aangemeld bij JWT. Zij hebben ondertussen bevestigd dat u derde staat op de wachtlijst voor een opvangcentrum in Turnhout. De vraag kan echter gesteld worden of een verblijf alhier aangewezen is, gelet op de gepleegde feiten en uw hyperseksualiteit. Er verblijven namelijk ook alleenstaande vrouwen en gezinnen en er is sprake van gemeenschappelijke ruimtes. De rechtbank meent dat het recidivegevaar te hoog is in deze woonomgeving en verwacht bijgevolg dat u zich reclasseert in een opvanghuis dat uitsluitend bestemd is voor mannen. Ondertussen kreeg u bevestiging dat u via een IBO-contract tewerkgesteld kan worden bij Noord Limburg Open Atelier vzw te Turnhout en dit vanaf 28 september 2020. U staat bekend als iemand die vrouwen lastig valt, wat mogelijks te kaderen is binnen een problematiek van hyperseksualiteit. Het risico op seksueel gewelddadige recidive wordt als sterk verhoogd ingeschat. Vanuit het deskundigenverslag wordt er geadviseerd voor een ambulante behandeling. U bent bereid tot het volgen van een begeleiding rond seksualiteit, alcohol en cannabis. Intramuros volgt u een individuele begeleiding bij CGG De Kempen. Zij spreken van een zekere evolutie in probleeminzicht en motivatie tot behandeling. Vanuit de PSD werd u ondertussen aangemeld bij CGG De Kempen met het oog op een externe begeleiding. U doorliep aldaar de intakeprocedure met succes en bent bij hen welkom. "

Dat de beperkte detentie schijnbaar zonder problemen lijkt te verlopen, dat u bereid bent tot het volgen van begeleiding rond seksualiteit, alcohol en cannabis, dat u een individuele begeleiding volgt bij CGG De Kempen en dat u penale boeten betaalt, maakt niet dat het recidivegevaar geweken is of dat u plots beseft dat de gepleegde feiten verwerpelijk en onduelbaar zijn. Het is in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw beperkte detentie daar enige misstap aanleiding zou geven aan het stopzetten ervan. Bovendien is de beperkte detentie gebonden aan strikte voorwaarden en wordt nauwgezet gecontroleerd of u deze voorwaarden naleeft om de kans dat u tijdens de beperkte detentie zou recidiveren zoveel mogelijk te beperken. De vaststelling dat de SURB aangeeft dat het risico op seksueel gewelddadige recidive als sterk verhoogd wordt ingeschat en meent dat het niet veilig is u in een gemengd opvangtehuis te laten verblijven, is op zijn minst onrustwekkend. Wanneer u op 06.07.2022 strafeinde bereikt, zal u immers in een gemengde maatschappij terecht komen, niet in een maatschappij die uitsluitend uit mannen bestaat. Het risico dat uw verstoord man- vrouwbeeld tegen die datum nog niet bijgestuurd is en uw problematiek nog niet afdoende behandeld en onder controle is, kan niet uitgesloten worden.

Ook het gegeven dat u tijdens uw detentie werkt (eerst vrijwillig en nu met een contract) en dat u aanbevelingsbrieven van werkgevers voor kan leggen, wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Uit het "Vonnis tot afwijzing van voorwaardelijke invrijheidstelling", op 15.07.2019 gevelde door de SURB, blijkt nog dat u de verkrachting ontkende. Het betalen van penale boeten is een verplichting en is evenmin een bewijs van schuldinzicht of een verandering in uw normenpatroon.

Dat uit het SURB vonnis d.d. 21.09.2021 blijkt dat in de toekomst eventueel wel een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend zou kunnen worden als u in het kader van de beperkte detentie alle voorwaarden gedurende een redelijke termijn goed nagekomen bent en er sprake is van een zekere stabiliteit in de belangrijkste levensgebieden, is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. De bevoegdheid om vast te stellen of u een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, in de zin van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, komt exclusief aan de staatssecretaris toe. Eveneens is het de exclusieve bevoegdheid van de staatssecretaris om aan deze vaststelling de voorziene verblijfsrechtelijke gevolgen te verbinden.

Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren en het valt helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid, de fysieke, psychische en seksuele integriteit van (minderjarige) vrouwen. U heeft een totaal verstoord waardenpatroon, een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en uw gedragingen tonen een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De maatschappij in het algemeen, en jonge vrouwen in het bijzonder, dienen beschermd te worden tegen mannen die vrouwen reduceren tot een louter object dat ondergeschikt is. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 02.02.2021 werd u door een migratiebegeleider van de DVZ op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en u de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode te ontfeggen. Diezelfde dag werd u een vragenlijst overgemaakt, u gaf er de voorkeur aan deze samen met een vertrouwenspersoon in te vullen. U kreeg de mogelijkheid om binnen een termijn van 15 dagen de ingevulde vragenlijst en eventueel andere relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, naar de DVZ te sturen.

Op 15.02.2021 maakte uw justitieassistent de volgende documenten over aan de DVZ: een ingevulde vragenlijst; een aanbevelingsbrief van uw begeleider bij Open Atelier afdeling Turnhout d.d. 04.02.2021; een aanbevelingsbrief van N. L. en W. A. d.d. 18.06.2020; een attest overzicht aan/afwezigheden afgegeven door Forensisch Team CGG Kempen d.d. 01.02.2021; bewijzen overschrijvingen; een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd d.d. 27.01.2021; een bewijs van deelname en slagen examens Nederlands NT2 afgegeven door RCVO Moderne Talen d.d. 09.02.2021; een schrijven van CGG Kempen vzw d.d. 01.04.2021; deelnameattest begeleiding rond seksueel grensoverschrijdend gedrag binnen de gevangenis van Merksplas; overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding d.d.

02.10.2020; meerdere jaarfiches (2014, 2016 en 2017); meerdere overschrijvingsbewijzen wedde/OCMW/HVW; meerdere loonfiches; een overzicht van uw loopbaangegevens; schrijven PSD d.d. 14.08.2017 met vraag of huisbaas op de hoogte gesteld mag worden van verblijf in gevangenis; studentenkaart Technisch Instituut H. Hart Centrum Deeltijds Onderwijs 2012-2013.

In de vragenlijst verklaart u Nederlands te kunnen lezen, schrijven en spreken; Pasjtote te spreken; sinds 11.04.2011 in België te zijn; niet in het bezit te zijn van reisdocumenten; geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen of naar u herkomstland terug te keren; voor u in de gevangenis terecht kwam gewoond te hebben in een studio in de (...) te 3500 Hasselt; geen duurzame relatie te hebben in België of een ander land; geen familie te hebben in België; geen (minderjarige) kinderen te hebben; een nonkel (S. A.; tel.: (...)) te hebben in Afghanistan waarmee u geen contact onderhoudt; in 2011 lessen Nederlands voor anderstaligen (modules 1.1, 1.2, 2.2 en 2.3) te hebben gevolgd bij PCVO Limburg; in 2012-2013 bij het Technisch Instituut H. Hart - Centrum Deeltijds Onderwijs te Hasselt een jaar richting "sanitair" gevolgd te hebben; in 2014-2015 deelgenomen te hebben aan het Ican-traject vanuit A. vzw bij de vzw F.; in 2016-2017 als keukenhulp te hebben gewerkt in Jessa ZH Hasselt; in 2017 bij de VDAB Hasselt "dakwerken" te hebben gedaan; vakantiewerk te hebben gedaan bij N. F. in Sint-Truiden (3 maanden); nog niet gewerkt te hebben in een ander land dan België; niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat de taliban uw gezin (vader, moeder en zus) in 2009 vermoord heeft en omdat u ervan overtuigd bent dat dit u ook zou gebeuren indien u terug zou keren naar Afghanistan; dat uw vader voor een grote Amerikaanse multinational werkte en dat de taliban wou dat hij die tewerkstelling stop zou zetten wat hij steeds geweigerd heeft.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Er is in casu geen sprake van een familie- en/of gezinsleven in België, u verklaarde immers geen familie, duurzame relatie en/of kinderen te hebben in België.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

U verklaarde voor de asielinstanties in België aangekomen te zijn op 10.04.2011, uw reis van Afghanistan naar België zou 10 maanden geduurd hebben en u zou geboren zijn eind 1994. Als uw verklaringen, in tegenstelling tot uw asielmotieven, op dat punt wel waarachtig zouden zijn, zou dat betekenen dat u Afghanistan op 15 jarige leeftijd verliet en op 16 jarige leeftijd in België aankwam. Momenteel zou u dan 26 jaar oud zijn. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door. De feiten waarvoor u veroordeeld werd, pleegde u nog geen 4 jaar na uw aankomst in België (op niet nader te bepalen data tussen 03.04.2015 en 06.04.2015). U zit sinds 07.07.2017 in detentie en bereikt strafeinde op 06.07.2022.

Het is inherent aan een langdurig verblijf dat een aanvang kende op minderjarige leeftijd dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. U toont echter op geen enkele wijze aan dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin u verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u mogelijkwerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Louter ten overvloede kan erop gewezen worden dat u in de gevangenis, waar u sinds 07.07.2017 verblijft, tot het opstellen van onderhavige beslissing nog geen bezoek van vrienden ontvangen hebt. U kreeg tot nu toe enkel bezoek van advocaten en sociale hulpverleners. U toont niet aan dat u op een andere manier contact onderhoudt met uw vrienden, maar er kan aangenomen worden dat u -indien u contact onderhoudt- dat ook nu reeds via de moderne communicatiemiddelen doet en dat blijft, ook indien u buiten België verblijft, mogelijk. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Vrienden uit België kunnen u desgewenst ook bezoeken daar waar u zich zou vestigen.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle erkende vluchtelingen of subsidiair beschermden die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn verplicht een inburgeringstraject te volgen.

Het gegeven dat u in België gestudeerd heeft, gewerkt heeft en ook op dit moment aan het werk bent, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en werk in België hebt opgepikt, kunnen enkel en alleen een meerwaarde voor u betekenen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u elders geen tewerkstelling zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

Op geen enkele wijze werd aangetoond dat de banden die u met België bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit meer zou hebben met uw herkomstland. U bent er tot uw 15e opgegroeid en gaf aan Pasjtou te spreken. Uw kerngezin zou door de Taliban vermoord zijn en u zou enkel nog een nonkel hebben in Afghanistan (woonachtig in Kabul zoals blijkt uit de beslissing van het CGVS). Volgens uw verklaringen zou u geen contact onderhouden met deze nonkel. Er kan opgemerkt worden dat uit de beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus d.d. 27.05.2020 blijkt dat het CGVS geen geloof meer hechtte aan uw verklaringen over de moord op uw familieleden door toedoen van de taliban. Aangezien uw verklaringen omtrent de moord op uw ouders en zus ongeloofwaardig geacht werden, kan terecht de vraag gesteld worden of zij weldegelijk niet meer in leven zijn. Het CGVS was, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van oordeel dat u zich in Kabul zou kunnen vestigen. Uit de beslissing van het CGVS d.d. 27.05.2020 blijkt dat u aanvankelijk verklaarde nog af en toe contact met uw nonkel (die trouwens uw vlucht uit Afghanistan organiseerde) te hebben. U zou immers bij uw beroep tegen de beslissing die het CGVS nam op 13.03.2018 nog een brief van uw nonkel alsook van de dorpsoudsten hebben voorgelegd ter ondersteuning van uw beweerde problemen. Er kan dan ook aangenomen worden dat u tot 2018 wel nog contact (al dan niet sporadisch) had met uw nonkel en met de dorpsoudsten. Er is niet gebleken dat het onmogelijk zou zijn deze contacten, indien effectief verbroken, te herstellen. Het CGVS vermeldde dat u verklaarde dat uw nonkel u niet zou willen opvangen maar dat u deze bewering niet concreet kon staven. Ook nu liggen geen concrete stavingsstukken voor waaruit blijkt dat u niet tijdelijk bij deze nonkel terecht zou kunnen. Zoals het CGVS reeds opmerkte, is het niet omdat uw nonkel niet verantwoordelijk voor u kan of wil zijn dat hij u niet op één of andere manier de nodige ondersteuning zou kunnen geven. In de beslissing van het CGVS d.d. 27.05.2020 wordt terecht gesteld: "Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Gezien deze vaststellingen mag dan ook aangenomen worden dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en er allerlei activiteiten te ontplooiën, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." Er liggen geen stukken voor die het tegendeel aantonen.

Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Zoals reeds vermeld, blijkt uit niks dat de banden die u tijdens uw verblijf met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Indien een inmenging aangetoond zou zijn, quod non, wordt deze inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat de taliban uw gezin (vader, moeder en zus) in 2009 vermoord heeft en omdat u ervan overtuigd bent dat dit u ook zou gebeuren indien u terug zou keren naar Afghanistan. Uw vader zou voor een grote Amerikaanse multinational gewerkt hebben en de taliban wou dat hij die tewerkstelling stop zou zetten wat hij steeds geweigerd zou hebben.

Op 27.05.2020 werd uw vluchtelingenstatus door het CGVS opgeheven. Het CGVS stelde vast dat, daargelaten de toenmalige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikte in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U haalde geen overtuigende elementen aan die erop wezen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in gevaar zijn bij een terugkeer naar Afghanistan. Er werd o.a. geen geloof meer gehecht aan de moord op uw familieleden. Op 29.10.2020 werd het beroep dat u op 12.06.2020 ingediend had tegen de beslissing van het CGVS d.d.27.05.2020 door de RVV verworpen.

U voegde naar aanleiding van onderhavige beslissing geen enkel nieuw element toe aan de elementen die u reeds naar voor bracht tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS naar aanleiding van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus dat plaats vond op 07.03.2018 en uw schrijven aan het CGVS d.d. 24.01.2020. Zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, kunnen diezelfde verklaringen in huidige procedure onmogelijk wel aanvaard worden.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond.

U hebt evenmin elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Krachtens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen en dit voor een duur van 10 jaar, om de volgende redenen:

Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met de vragenlijst hoorrecht en bijkomende documenten, de elementen uit uw administratief dossier en uw familiale situatie.

U boet heden een veroordeling uit wegens verkrachting op een minderjarige boven de 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige ouder dan 16 jaar. U zal strafeinde bekomen op 06.07.2022, U was nog net geen 4 jaar in België toen u deze zeer ernstige feiten beging en het leven van een jong meisje volledig overhoop haalde. Het slachtoffer was zwakbegaafd, raakte zwanger naar aanleiding van de feiten en beviel later van een dochtertje. Het is niet onredelijk uit de door u gepleegde feiten af te leiden dat uw normen en waarden over seksualiteit, alsook over man-vrouwverhoudingen niet stroken met de algemeen geldende opvattingen hierover in België.

Uit het vonnis d.d. 05.05.2017 blijkt: "De geslachtsgemeenschap met de minderjarige R.S. werd afgedwongen. Beklaagde [u] diende zijn slachtoffer alcohol en rohypnol toe waaruit de afwezigheid van haar geldige toestemming wordt afgeleid. Hij bracht zijn slachtoffer tijdens de seksuele handelingen ietsels toe zoals blijkt uit de SAS. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het geweld of de dwang als bestanddeel van het misdrijf voorzien in artikel 373 SW. bewezen is. Daarenboven blijkt uit de gegevens van het strafdossier dat de feiten gebeurd zijn onder de verzwarende omstandigheid van de opsluiting. Het slachtoffer werd weerhouden in het appartement zodanig dat ze, in acht genomen de feitelijke omstandigheden, in de onmogelijkheid was zich te bevrijden of hulp in te roepen." Tevens blijkt uit het

vonnis: "Zij werd gedrogeerd en meermaals verkracht op minderjarige leeftijd; achteraf bleek ze zwanger te zijn en staat ze in voor de opvoeding van het kind van haar verkrachter."

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen zijn van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Het is niet onredelijk van asielzoekers te verwachten dat zij zich de normen en waarden van het land waar zij naar toe gaan proberen eigen te maken en ernaar proberen te handelen. Door de feiten die u heeft gepleegd heeft u getoond dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van (jonge) vrouwen. U stond op geen enkel ogenblik stil bij de traumatische gevolgen voor het slachtoffer en haar omgeving en heeft enkel gehandeld vanuit uw eigen perspectief, dat louter betrekking had op het vervullen van uw eigen noden en duidelijk getekend wordt door een verstoord man-vrouw beeld. Met het oog op de bevrediging van uw eigen seksuele lusten, reduceerde u uw slachtoffer tot een louter object waarop u zonder enige consideratie voor haar gevoelens uw gang kon gaan. U diende haar alcohol en rohypnol toe zodat u uw lusten op haar kon botvieren. Het hoeft weinig betoog dat feiten als deze in de Belgische samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. Uw gedrag getuigt van een zwak moreel normbesef. Vrouwen hebben in onze maatschappij, net zoals mannen, de vrijheid om seksuele relaties te weigeren. Het opdringen van seksuele handelingen en dit door drugs, geweld en intimidatie te gebruiken, is onaanvaardbaar. Daarbij komt nog dat u geen condoom gebruikte, waardoor het slachtoffer zwanger werd en het risico liep besmet te worden met een Seksueel Overdraagbare Aandoening. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Voor de volledigheid wordt vermeld dat uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat de politie van de zone HAZODI opstelde in uw hoofde op 04.11.2015 (PV nummer: (...)) blijkt dat u als verdachte genoemd werd in meerdere zedenzaken. De politie verwijst in het verslag naar twee PV nummers: (...) en (...). Uit navraag blijkt dat het PV met nummer (...) handelt over gelijkaardige feiten met een ander slachtoffer, verdere gegevens zijn hieromtrent niet bekend.

Ondanks het gegeven dat het risico op seksueel gewelddadige recidive als sterk verhoogd ingeschat wordt, kende de SURB u bij vonnis d.d. 21.09.2020 een beperkte detentie toe. Uit het "Vonnis tot toekenning van de beperkte detentie en tot afwijzing van de voorwaardelijke invrijheidstelling" blijkt: "Met het oog op een verblijf in een opvangtehuis werd u aangemeld bij JWT. Zij hebben ondertussen bevestigd dat u derde staat op de wachtlijst voor een opvangcentrum in Turnhout. De vraag kan echter gesteld worden of een verblijf alhier aangewezen is, gelet op de gepleegde feiten en uw hyperseksualiteit. Er verblijven namelijk ook alleenstaande vrouwen en gezinnen en er is sprake van gemeenschappelijke ruimtes. De rechtbank meent dat het recidivegevaar te hoog is in deze woonomgeving en verwacht bijgevolg dat u zich reclasseert in een opvanghuis dat uitsluitend bestemd is voor mannen. Ondertussen kreeg u bevestiging dat u via een IBO-contract tewerkgesteld kan worden bij Noord Limburg Open Atelier vzw te Turnhout en dit vanaf 28 september 2020. U staat bekend als iemand die vrouwen lastig valt, wat mogelijks te kaderen is binnen een problematiek van hyperseksualiteit. Het risico op seksueel gewelddadige recidive wordt als sterk verhoogd ingeschat. Vanuit het deskundigenverslag wordt er geadviseerd voor een ambulante behandeling. U bent bereid tot het volgen van een begeleiding rond seksualiteit, alcohol en cannabis. Intramuros volgt u een individuele begeleiding bij CGG De Kempen. Zij spreken van een zekere evolutie in probleeminzicht en motivatie tot behandeling. Vanuit de PSD werd u ondertussen aangemeld bij CGG De Kempen met het oog op een externe begeleiding. U doorliep aldaar de intakeprocedure met succes en bent bij hen welkom. "

Dat de beperkte detentie schijnbaar zonder problemen lijkt te verlopen, dat u bereid bent tot het volgen van begeleiding rond seksualiteit, alcohol en cannabis, dat u een individuele begeleiding volgt bij CGG De Kempen en dat u penale boeten betaalt, maakt niet dat het recidivegevaar geweken is of dat u plots beseft dat de gepleegde feiten verwerpelijk en onduidbaar zijn. Het is in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw beperkte detentie daar enige misstap aanleiding zou geven aan het stopzetten ervan. Bovendien is de beperkte detentie gebonden aan strikte voorwaarden en wordt nauwgezet gecontroleerd of u deze voorwaarden naleeft om de kans dat u tijdens de beperkte detentie zou recidiveren zoveel mogelijk te beperken. De vaststelling dat de SURB aangeeft dat het risico op seksueel gewelddadige recidive als sterk verhoogd wordt ingeschat en meent dat het niet veilig is u in

een gemengd opvangtehuis te laten verblijven, is op zijn minst onrustwekkend. Wanneer u op 06.07.2022 strafeinde bereikt, zal u immers in een gemengde maatschappij terecht komen, niet in een maatschappij die uitsluitend uit mannen bestaat. Het risico dat uw verstoord man- vrouwbeeld tegen die datum nog niet bijgestuurd is en uw problematiek nog niet afdoende behandeld en onder controle is, kan niet uitgesloten worden.

Ook het gegeven dat u tijdens uw detentie werkt (eerst vrijwillig en nu met een contract) en dat u aanbevelingsbrieven van werkgevers voor kan leggen, wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Uit het "Vonnis tot afwijzing van voorwaardelijke invrijheidstelling", op 15.07.2019 gevelde door de SURB, blijkt nog dat u de verkrachting ontkende. Het betalen van penale boeten is een verplichting en is evenmin een bewijs van schuldinzicht of een verandering in uw normenpatroon.

Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren en het valt helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid, de fysieke, psychische en seksuele integriteit van (minderjarige) vrouwen. U heeft een totaal verstoord waardenpatroon, een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en uw gedragingen tonen een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De maatschappij in het algemeen, en jonge vrouwen in het bijzonder, dienen beschermd te worden tegen mannen die vrouwen reduceren tot een louter object dat ondergeschikt is. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 02.02.2021 werd u door een migratiebegeleider van de DVZ op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en u de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode te ontfemen. Diezelfde dag werd u een vragenlijst overgemaakt, u gaf er de voorkeur aan deze samen met een vertrouwenspersoon in te vullen. U kreeg de mogelijkheid om binnen een termijn van 15 dagen de ingevulde vragenlijst en eventueel andere relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, naar de DVZ te sturen. Op 15.02.2021 werd de ingevulde vragenlijst samen met een aantal documenten overgemaakt. Onderhavige beslissing houdt rekening met de overgemaakte informatie.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Er is in casu geen sprake van een familie- en/of gezinsleven in België, u verklaarde immers geen familie, duurzame relatie en/of kinderen te hebben in België.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

U verklaarde voor de asielinstanties in België aangekomen te zijn op 10.04.2011, uw reis van Afghanistan naar België zou 10 maanden geduurd hebben en u zou geboren zijn eind 1994. Als uw verklaringen, in tegenstelling tot uw asielmotieven, op dat punt wel waarachtig zouden zijn, zou dat betekenen dat u Afghanistan op 15 jarige leeftijd verliet en op 16 jarige leeftijd in België aankwam. Momenteel zou u dan 26 jaar oud zijn. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door. De feiten waarvoor u veroordeeld werd, pleegde u nog geen 4 jaar na uw aankomst in België (op niet nader te bepalen data tussen 03.04.2015 en 06.04.2015). U zit sinds 07.07.2017 in detentie en bereikt strafeinde op 06.07.2022.

Het is inherent aan een langdurig verblijf dat een aanvang kende op minderjarige leeftijd dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. U toont echter op geen enkele wijze aan dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin u verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van uw

sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u mogelijkerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Louter ten overvloede kan erop gewezen worden dat u in de gevangenis, waar u sinds 07.07.2017 verblijft, tot het opstellen van onderhavige beslissing nog geen bezoek van vrienden ontvangen hebt. U kreeg tot nu toe enkel bezoek van advocaten en sociale hulpverleners. U toont niet aan dat u op een andere manier contact onderhoudt met uw vrienden, maar er kan aangenomen worden dat u -indien u contact onderhoudt- dat ook nu reeds via de moderne communicatiemiddelen doet en dat blijft, ook indien u buiten België verblijft, mogelijk. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Vrienden uit België kunnen u desgewenst ook bezoeken daar waar u zich zou vestigen.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle erkende vluchtelingen of subsidiair beschermden die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn verplicht een inburgeringstraject te volgen.

Het gegeven dat u in België gestudeerd heeft, gewerkt heeft en ook op dit moment aan het werk bent, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en werk in België hebt opgepikt, kunnen enkel en alleen een meerwaarde voor u betekenen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u elders geen tewerkstelling zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

Op geen enkele wijze werd aangetoond dat de banden die u met België bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit meer zou hebben met uw herkomstland. U bent er tot uw 15e opgegroeid en gaf aan Pasjtoe te spreken. Uw kerngezin zou door de Taliban vermoord zijn en u zou enkel nog een nonkel hebben in Afghanistan (woonachtig in Kabul zoals blijkt uit de beslissing van het CGVS). Volgens uw verklaringen zou u geen contact onderhouden met deze nonkel. Er kan opgemerkt worden dat uit de beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus d.d. 27.05.2020 blijkt dat het CGVS geen geloof meer hechtte aan uw verklaringen over de moord op uw familieleden door toedoen van de taliban. Aangezien uw verklaringen omtrent de moord op uw ouders en zus ongeloofwaardig geacht werden, kan terecht de vraag gesteld worden of zij weldegelijk niet meer in leven zijn. Het CGVS was, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van oordeel dat u zich in Kabul zou kunnen vestigen. Uit de beslissing van het CGVS d.d. 27.05.2020 blijkt dat u aanvankelijk verklaarde nog af en toe contact met uw nonkel (die trouwens uw vlucht uit Afghanistan organiseerde) te hebben. U zou immers bij uw beroep tegen de beslissing die het CGVS nam op 13.03.2018 nog een brief van uw nonkel alsook van de dorpsoudsten hebben voorgelegd ter ondersteuning van uw beweerde problemen. Er kan dan ook aangenomen worden dat u tot 2018 wel nog contact (al dan niet sporadisch) had met uw nonkel en met de dorpsoudsten. Er is niet gebleken dat het onmogelijk zou zijn deze contacten, indien effectief verbroken, te herstellen. Het CGVS vermeldde dat u verklaarde dat uw nonkel u niet zou willen opvangen maar dat u deze bewering niet concreet kon staven. Ook nu liggen geen concrete stavingsstukken voor waaruit blijkt dat u niet tijdelijk bij deze nonkel terecht zou kunnen. Zoals het CGVS reeds opmerkte, is het niet omdat uw nonkel niet verantwoordelijk voor u kan of wil zijn dat hij u niet op één of andere manier de nodige ondersteuning zou kunnen geven. In de beslissing van het CGVS d.d. 27.05.2020 wordt terecht gesteld: "Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Gezien deze vaststellingen mag dan ook aangenomen worden dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en er allerhande activiteiten te ontplooiën, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." Er liggen geen stukken voor die het tegendeel aantonen.

Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Zoals reeds vermeld, blijkt uit niks dat de banden

die u tijdens uw verblijf met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Indien een inmenging aangetoond zou zijn, quod non, wordt deze inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat de taliban uw gezin (vader, moeder en zus) in 2009 vermoord heeft en omdat u ervan overtuigd bent dat dit u ook zou gebeuren indien u terug zou keren naar Afghanistan. Uw vader zou voor een grote Amerikaanse multinational gewerkt hebben en de taliban wou dat hij die tewerkstelling stop zou zetten wat hij steeds geweigerd zou hebben.

Op 27.05.2020 werd uw vluchtelingenstatus door het CGVS opgeheven. Het CGVS stelde vast dat, daargelaten de toenmalige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikte in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U haalde geen overtuigende elementen aan die erop wezen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in gevaar zijn bij een terugkeer naar Afghanistan. Er werd o.a. geen geloof meer gehecht aan de moord op uw familieleden. Op 29.10.2020 werd het beroep dat u op 12.06.2020 ingediend had tegen de beslissing van het CGVS d.d.27.05.2020 door de RVV verworpen.

U voegde naar aanleiding van onderhavige beslissing geen enkel nieuw element toe aan de elementen die u reeds naar voor bracht tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS naar aanleiding van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus dat plaats vond op 07.03.2018 en uw schrijven aan het CGVS d.d. 24.01.2020. Zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, kunnen diezelfde verklaringen in huidige procedure onmogelijk wel aanvaard worden.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons.A/erenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond.

U hebt evenmin elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie, en het feit dat u een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "moeilijk te herstellen ernstig nadeel".

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

Verzoeker dreigt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te ondervinden indien de beslissing van verwerende partij van 30 april 2021 niet wordt geschorst.

Bij niet-schorsing dreigt verzoeker immers op korte termijn te worden gedwongen om terug te keren naar Afghanistan. Het weze duidelijk dat Afghanistan een gevaarlijk land is, minstens kan niet ontkend worden dat men er lang niet zo veilig is als in België.

Het leven van verzoeker is er in gevaar wat een ernstig nadeel betekent in hoofde van verzoeker. Gelet op het feit dat de bevoegde instanties op korte termijn kunnen overgaan tot tenuitvoerlegging van de beslissing van verwerende partij en het beroep tegen deze beslissing niet schorsend werkt, is de situatie urgent.

Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om reeds de schorsing uit te spreken van de beslissing van 30 april 2021, in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de hiernavolgende middelen.”

2.1.2. De verwerende partij merkt hieromtrent correct op in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij toont niet op basis van concrete gegevens aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

De verzoekende partij stelt dat hij op dreigt op korte termijn te worden gedwongen om terug te keren naar Afghanistan.

Er moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen maatregel van gedwongen verwijdering behelst. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat een gedwongen verwijdering naar haar land van herkomst haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen, kan dan ook enkel worden besloten dat het voorgehouden moeilijk te herstellen ernstig nadeel an sich niet het gevolg is van de bestreden beslissing.

Verweerder merkt op dat de vage beschouwingen van verzoekende partij uiteraard niet volstaan opdat aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing wordt aangetoond. Door de verzoekende partij wordt geen enkel concreet element aangebracht.”

Het volstaat te verwijzen naar punt 3. van huidig arrest, wat de inhoudelijke grieven betreft. Bovendien merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geen middel inhoudt, doch enkel de bespreking van een schorsingsvoorwaarde.

In die zin is wat de verzoeker omschrijft als “eerste middel” onontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van:

“artikel 21 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte van mening is dat de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker tevens betekent dat hij een gevaar betreft voor de samenleving.

Terwijl:

2.

Verzoeker werd strafrechtelijk veroordeeld en voert thans een gevangenisstraf van vijf jaar uit.

Behoudens deze veroordeling kwam verzoeker nooit eerder in aanraking met het gerecht of politie. Hij had een blanco strafregister en heeft nooit eerder voor problemen gezorgd. De huidige veroordeling betreft een eenmalig feit en hieruit kan niet zomaar worden afgeleid dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving.

Verwerende partij beroept zich op de omschrijving van de feiten en de voorzichtigheid van de Strafvuistvoeringsrechtbank, om kortweg te besluiten dat verzoeker thans een gevaar betekent voor de openbare orde.

Zo stelt verwerende partij dat het gedrag van verzoeker, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving.

Wat de feiten betreft, dient nog te worden verduidelijkt dat verzoeker een liefdesrelatie onderhield met het slachtoffer voorafgaand aan de feiten en dat hij op dat ogenblik zelf nog maar 20 jaar was en het slachtoffer 17 jaar (zij werd enkele maanden later 18 jaar). Bovendien was verzoeker in die periode op het slechte pad beland, daar hij zich liet omringen door foute mensen en in die periode alcohol en cannabis gebruikte nadat hij werkloos was.

Dat de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld zeer ernstig zijn, wordt niet betwist en wordt door hem ook erkend.

Men kan echter niet zomaar besluiten dat verzoeker hierdoor voor altijd een gevaar betreft voor de maatschappij en nog minder dat hem de wil ontbreekt om te integreren in de samenleving.

Men mag niet vergeten dat verzoeker op amper 15-jarige leeftijd nadat zijn gezin werd uitgemoord zijn land moest ontvluchten waardoor hij nog heel wat trauma's te verwerken had.

Verzoeker heeft wel degelijk zijn problemen aangepakt en heeft van zijn detentie gebruik gemaakt om zich intensief te laten begeleiden.

Zo blijkt uit het verslag van de Psychosociale Dienst (PSD) bij de strafinrichting te Merksplas dat verzoeker sinds april 2018 een individuele psychosociale begeleiding volgt bij CGG de Kempen. Voordien ontbrak het hem aan motivatie om zich te laten behandelen, hij ervoer weinig problemen bij zijn seksualiteitsbeleving, tot de vroegtijdige ejaculatie zijn aandacht trok en hij dus toch bereid was om zich te laten behandelen. Op 8 april 2019 meldde het CGG dat de begeleiding nog steeds goed liep en er toen reeds een positieve evolutie merkbaar was aangaande zijn probleeminzicht en motivatie tot behandeling. (stuk 2)

Zo stelt het CGG in augustus 2019 “dat met betrekking tot betrokkenes houding t.a.v. de feiten, betrokkene moeite heeft met de term “verkrachting”, maar wel aangeeft een heel grote fout te hebben gemaakt en het niet zijn bedoeling zou geweest zijn iemand opzettelijk pijn te doen. Hij erkent moeilijkheden omtrent meer algemeen het inschatten van mensen, en meer concreet ook met betrekking tot het opvangen van signalen omtrent seksualiteit. Hij erkent dat er een seksuele problematiek is (hyperseksualiteit) en staat open voor seksuele opvoeding.” (p. 2 verslag – stuk 2)

In het actualisatieverslag dd. 12 mei 2021 vermeldt de justitieassistent van verzoeker eveneens dat hij zeer veel schaamte en schuld heeft omtrent de feiten. (p. 5 verslag – stuk 4)

Concluant betaalt naast zijn penale boete ook de schadevergoeding opzichtens het slachtoffer af via maandelijks afkortingen.

Daarnaast heeft hij ook zelf hulp gevraagd bij het omgaan met stress, aangezien hij in het verleden alcohol ging drinken bij stress en drugs ging gebruiken met vrienden.

Sinds hij werd toegelaten tot de beperkte detentie volgt verzoeker ook buiten de gevangenis begeleiding bij het CGG nadat hij de intakeprocedure met succes doorliep. Daarnaast werd het project “Brug Binnen Buiten” vanuit CAW De Kempen opgestart om hem te helpen bij zijn re-integratie. (stuk 4)

Het detentieverloop van verzoeker is onbesproken, hij liep geen enkele tuchtsanctie op. Hij heeft in de strafinrichting bovendien enkele functies uitgevoerd: zo heeft hij gewerkt in de drukkerij, werkhuis pasec, en voerde sinds 11 februari 2020 zelfs een vertrouwensfunctie uit als “kuiser poort”.

Sinds 21 september 2020 geniet verzoeker de strafuitvoeringsmodaliteit van de beperkte detentie dewelke hij perfect naleeft. Hij werkt hierbij overdag, volgt zijn begeleiding, en verblijft buiten zijn werkuren in de gevangenis van Turnhout.

Bij het uitwerken van zijn reclasseringsplan heeft verzoeker er ook voor gekozen om zich in de regio van Turnhout te vestigen, hoewel hij vroeger in Hasselt heeft gewoond en daar zelfs een sociale woning voor hem beschikbaar was ten tijde van de zitting voor de Strafbuitvoeringsrechtbank. Verzoeker kiest er uitdrukkelijk voor om een nieuwe start te nemen in een andere regio aangezien hij volledig heeft gebroken met het milieu waarin hij vertoefde ten tijde van de feiten en met de mensen waarmee hij destijds omging.

Verwerende partij beroept zich ook “voor de volledigheid” op een verslag waaruit blijkt dat verzoeker zou genoemd worden als verdachte in meerdere zedenzaken. Concreet zou verzoeker genoemd worden in twee PV's. Door deze vermelding schendt verwerende partij het vermoeden van onschuld in hoofde van verzoeker. Minstens tracht zij hiermee een beeld te doen vormen over de persoonlijkheid van verzoeker wat ontoelaatbaar is.

Verzoeker wenst een nieuwe kans te krijgen en een intrekking van zijn verblijfsrecht voelt thans als een dubbele straf voor de feiten waarvoor hij reeds werd veroordeeld en zijn straf ondergaat.

De feiten dateren van de periode tussen 3 april 2015 en 6 april 2015, ofte meer dan 6 jaar geleden! Sindsdien heeft verzoeker hard aan zichzelf gewerkt zoals hierboven uiteengezet.

Het is bijgevolg onredelijk om te besluiten dat verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Aangezien de feiten dateren van meer dan 6 jaar geleden en gelet op de evolutie dewelke verzoeker sindsdien heeft doorgemaakt, is er alleszins geen sprake van dat verzoeker een actuele bedreiging zou vormen voor de samenleving.”

2.2.2. Artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Verzoeker is van mening dat hij geen gevaar voor de openbare orde is, nu hij voor de correctionele veroordeling van 5 mei 2017 wegens verkrachting op een minderjarige boven de leeftijd van 16 jaar een blanco strafregister had. De veroordeling betreft een éénmalig feit met een slachtoffer van 17 jaar met wie hij een liefdesrelatie had. Verzoeker erkent dat de gepleegde feiten ernstig zijn, maar hij heeft de wil tot integratie en heeft zijn problemen aangepakt door een intensieve begeleiding. Hij verwijst naar een verslag van de Psychosociale Dienst, de psychosociale begeleiding bij “CGG de Kempen” sedert april 2018 en hun vaststellingen, zijn afbetalingen voor de vergoeding van het slachtoffer en de penale boete. Hij koos weg te gaan van zijn vertrouwd milieu om een nieuwe start te nemen, weg van het milieu waarin hij vertoefde ten tijde van het plegen van het voormeld misdrijf. Daarnaast verwijst verzoeker naar het stuk toegevoegd bij het verzoekschrift, zijnde een actualisatieverslag van 12 mei 2021, opgesteld na het nemen van de bestreden beslissing. De gepleegde feiten dateren van zes jaar geleden. Verzoeker vormt geen werkelijke actuele bedreiging meer voor de samenleving. Door te verwijzen naar de twee processen-verbaal in de bestreden beslissing, schendt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het vermoeden van onschuld, aldus verzoeker.

Verzoeker verwijst tevergeefs naar zijn blanco strafregister voor het plegen van het misdrijf en zijn onbesproken gedrag nadien.

Verzoeker had een blanco strafregister maar uit het administratief dossier blijkt dat de politiezone Limburg de verwerende partij informeerde dat het proces-verbaal (PV) met nummer (...)/2015 handelt over gelijkaardige feiten met een ander slachtoffer terwijl het PV (...)/2015 handelt over hetzelfde slachtoffer (mail 29 april 2021). Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat verzoeker als verdachte werd genoemd in meerdere zedenzaken. Verzoeker had weliswaar een blanco strafregister, maar van een onbesproken gedrag is geen sprake.

Verzoeker werd een vragenlijst overgemaakt in het kader van zijn hoorrecht op 2 februari 2021.

Verder blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker de stukken 2 en 4, zijnde een actualisatieverslag van 21 augustus 2020 en van 12 mei 2021, toegevoegd aan het verzoekschrift, heeft overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan dit evenmin ter terechtzitting aantonen.

Verzoeker maakt bijkomend nieuwe stukken over per fax van 30 juli 2021. De verwerende partij krijgt slechts hiervan inzage ter terechtzitting en vraagt terecht deze stukken uit de debatten te weren. De neerlegging van deze stukken 4, 5 en 6 zijn niet voorzien in het procedurereglement en de Raad zou de

rechten van verdediging van de verwerende partij niet respecteren bij dergelijke laattijdige mededeling. Deze stukken zijn niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Hierop gewezen ter terechtzitting gedraagt de advocaat van de verzoekende partij zich naar de wijsheid van de Raad.

Verzoeker kan verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met stukken die haar niet kenbaar zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Dit klemmt nog meer nu verzoeker uitgenodigd werd alle nuttige elementen over te maken met betrekking tot een eventuele beëindiging van zijn verblijf.

Uit het vonnis van 5 mei 2017 van de correctionele rechtbank te Hasselt, voorhanden in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker zich niet kan verschuilen achter de voorgehouden liefdesrelatie met het slachtoffer. Verzoeker heeft de feiten gepleegd door het slachtoffer rohypnol te geven en uit het vonnis blijkt overduidelijk dat het geweld of de dwang waarvan hij gebruik maakte, bewezen was. Dergelijke houding getuigt niet van een liefdesrelatie. Verder oordeelde de correctionele rechtbank dat de feiten veel te ernstig zijn om een voordeel van uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf te verlenen en veroordeelde de verzoeker onder meer tot een gevangenisstraf van vijf jaar. Het gegeven dat geen misdrijven werden gepleegd tijdens de gevangenisstraf is evident en betekent niet noodzakelijk dat hij geen bedreiging vormt voor de samenleving. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij zich goed gedraagt tijdens de gevangenisstraf. Ook thans is de bestraffing nog niet tot zijn einde gelopen. Uit het administratief dossier blijkt dat op 15 juli 2019 de strafuitvoeringsrechtbank vaststelde dat het strafeinde pas bereikt wordt op 6 juli 2022 en dat verzoekers verzoek tot voorwaardelijke invrijheidsstelling werd afgewezen. Deze rechtbank drukt haar bezorgdheid uit voor wat betreft het opnemen van verzoekers verantwoordelijkheid naar het slachtoffer toe en *“de ontkenning van de verkrachting”*.

Op 21 september 2020 besliste de strafuitvoeringsrechtbank opnieuw dat de voorwaardelijke invrijheidsstelling wordt afgewezen *“omdat hiervoor het risico op nieuwe ernstige strafbare feiten op dit ogenblik te groot is”*. Een beperkte detentie wordt toegekend, gekoppeld aan voorwaarden.

Verzoeker was slechts een kleine vier jaar in België toen hij het misdrijf pleegde. De strafuitvoeringsrechtbank acht het risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten te groot. Tijdens de aanwezigheid van verzoeker in België heeft verzoeker al evenveel tijd doorgebracht in de gevangenis.

De bestreden beslissing maakt terecht de volgende argumentatie:

“(…)

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen zijn van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Het is niet onredelijk van asielzoekers te verwachten dat zij zich de normen en waarden van het land waar zij naar toe gaan, proberen eigen te maken en ernaar proberen te handelen. Door de feiten die u heeft gepleegd heeft u getoond dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van (jonge) vrouwen. U stond op geen enkel ogenblik stil bij de traumatische gevolgen voor het slachtoffer en haar omgeving en heeft enkel gehandeld vanuit uw eigen perspectief, dat louter betrekking had op het vervullen van uw eigen noden en duidelijk getekend wordt door een verstoord man-vrouw beeld. Met het oog op de bevrediging van uw eigen seksuele lusten, reduceerde u uw slachtoffer tot een louter object waarop u zonder enige consideratie voor haar gevoelens uw gang kon gaan. U diende haar alcohol en rohypnol toe zodat u uw lusten op haar kon botvieren. Het hoeft weinig betoog dat feiten als deze in de Belgische samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. Uw gedrag getuigt van een zwak moreel normbesef. Vrouwen hebben in onze maatschappij, net zoals mannen, de vrijheid om seksuele relaties te weigeren. Het opdringen van seksuele handelingen en dit door drugs, geweld en intimidatie te gebruiken, is onaanvaardbaar. Daarbij komt nog dat u geen condoom gebruikte, waardoor het slachtoffer zwanger werd en het risico liep besmet te worden met een Seksueel Overdraagbare Aandoening. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.(…). (...)Dat de beperkte detentie schijnbaar zonder problemen lijkt te verlopen, dat u bereid bent tot het volgen van begeleiding rond seksualiteit, alcohol en cannabis, dat u een individuele begeleiding volgt bij CGG De Kempen en dat u penale boeten betaalt, maakt niet dat het recidivegevaar geweken is of dat u

plots beseft dat de gepleegde feiten verwerpelijk en onduldbaar zijn. Het is in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw beperkte detentie daar enige misstap aanleiding zou geven aan het stopzetten ervan. Bovendien is de beperkte detentie gebonden aan strikte voorwaarden en wordt nauwgezet gecontroleerd of u deze voorwaarden naleeft om de kans dat u tijdens de beperkte detentie zou recidiveren zoveel mogelijk te beperken. De vaststelling dat de SURB aangeeft dat het risico op seksueel gewelddadige recidive als sterk verhoogd wordt ingeschat en meent dat het niet veilig is u in een gemengd opvangtehuis te laten verblijven, is op zijn minst onrustwekkend. Wanneer u op 06.07.2022 strafeinde bereikt, zal u immers in een gemengde maatschappij terecht komen, niet in een maatschappij die uitsluitend uit mannen bestaat. Het risico dat uw verstoord man- vrouwbeeld tegen die datum nog niet bijgestuurd is en uw problematiek nog niet afdoende behandeld en onder controle is, kan niet uitgesloten worden.
(...)"

Over de gevolgde begeleiding bij 'CGG' (stuk 2 van verzoeker) spreekt de strafuitvoeringsrechtbank zich uit in haar vonnis van 15 juli 2019 en weerhoudt zij: *"Het risico op seksueel gewelddadige recidive wordt als sterk verhoogd ingeschat"*, ook al stelt het 'CGG De Kempen' dat er sprake is van een zekere evolutie in probleeminzichten en in zijn motivatie tot behandeling. In het vonnis van 21 september 2020 herhaalt de strafuitvoeringsrechtbank dat het recidivegevaar te hoog is in een woonomgeving waar ook alleenstaande vrouwen verblijven. Deze rechtbank verwacht een reclassering in een opvangtehuis dat uitsluitend bestemd is voor mannen. Hieruit blijkt ten overvloede dat de stukken 2 en 4 geen afbreuk doen aan het voorgaande en de bestreden beslissing terecht besluit: *"Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."*

De Raad wijst erop dat deze motieven de Europese rechtspraak over dit punt respecteert. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof of HvJ) heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip *"openbare orde"* hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip *"openbare veiligheid"* betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten *"ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid"* worden onderscheiden van gewone *"redenen van openbare orde of nationale veiligheid"* en *"dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid"*. *"Ernstige redenen"* vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone *"redenen"* terwijl *"dwingende redenen"* vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip *"ernstige redenen"* breder is dan het begrip *"dwingende redenen"* (Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ). Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden (zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze

zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46). De bestreden beslissing toont aan dat zij een dergelijk onderzoek heeft verricht.

Verzoeker wijst op het "*vermoeden van onschuld*". De Raad benadrukt dat dit een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verwerende partij kan de elementen, zoals het vreemdelingenverslag en de mail van de politie aangaande de Pv's, betrekken in haar beoordeling.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het *non bis in idem*-beginsel, *in casu* zou de bestreden beslissing een tweede, dus dubbele, bestraffing zijn, nu de bestreden beslissing geenszins als een straf of sanctie van strafrechtelijke aard kan worden beschouwd (GwH nr. 112/2019 van 18 juli 2019).

Verzoeker maakt de schending van artikel 21 van de Vreemdelingenwet bijgevolg niet aannemelijk.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het derde middel licht toe:

"Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing niet aantoont dat er vandaag nog redenen van openbare orde bestaan waardoor de verwijdering van verzoeker van het grondgebied noodzakelijk is.

Terwijl:

3.

Verwerende partij stelt dat het feit dat de beperkte detentie zonder problemen verloopt, dat verzoeker bereid is tot het volgen van begeleiding, dat hij individuele begeleiding volgt en de penale boete betaalt, niet maakt dat het recidivegevaar geweken is of dat verzoeker plots beseft dat de gepleegde feiten verwerpelijk en onduldbaar zijn.

Nochtans blijkt uit het verslag van 21 augustus 2020 van de PSD van de gevangenis te Merksplas dat verzoeker wel degelijk een evolutie heeft doorgemaakt aangaande probleeminzicht en motivatie tot behandeling. Zo erkent hij o.a. problemen m.b.t. hyperseksualiteit en eerder alcohol- en cannabisgebruik. Hij erkent zijn problematiek, staat open voor seksuele opvoeding en geeft zelf aan een heel grote fout te hebben gemaakt.

Verzoeker beseft thans wel degelijk dat de gepleegde feiten verwerpelijk en onduldbaar zijn. Hij schaamt zich erg voor wat er is gebeurd en erkent zijn schuld, zoals wordt bevestigd door zijn justitieassistent. (stuk 4)

Verzoeker betaalt, naast de penale boete, tevens de schadevergoeding aan zijn slachtoffer af via maandelijkse afkortingen wat eveneens wijst op schuldinzicht.

Gelet op de actualiteitsvereiste van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, had verwerende partij bovendien de huidige situatie van verzoeker moeten onderzoeken. De actuele situatie werd onvoldoende onderzocht.

De feiten werden begaan in april 2015 en dateren dus van meer dan zes jaar geleden. Pas op 7 juli 2017 diende verzoeker zich aan te bieden bij de gevangenis, wat hij ook deed.

Verwerende partij heeft hiermee evenmin en/of alleszins onvoldoende rekening gehouden bij haar beoordeling.

Dit verantwoordt de vernietiging van de beslissing dd. 30 april 2021."

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

Verzoeker herhaalt zijn grieven, gesteld in het tweede middel. Het gegeven dat verzoeker thans zijn problematiek (hyperseksualiteit en alcohol- en cannabisgebruik) erkent, beseft dat de gepleegde feiten verwerpelijk en onduldbaar zijn, aflossingen betaalt voor het slachtoffer en voor de penale boete, zich schaamt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het recidivegevaar niet geweken is, zoals ook blijkt uit voormelde vonnissen van de strafuitvoeringsrechtbank. Met de gekende recentste gegevens voor het nemen van de bestreden beslissing werd rekening gehouden. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat geen actualisatieonderzoek door de verwerende partij werd doorgevoerd.

Verzoeker gaat voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Op 02.02.2021 werd u door een migratiebegeleider van de DVZ op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en u de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode te ontfagen. Diezelfde dag werd u een vragenlijst overgemaakt, u gaf er de voorkeur aan deze samen met een vertrouwenspersoon in te vullen. U kreeg de mogelijkheid om binnen een termijn van 15 dagen de ingevulde vragenlijst en eventueel andere relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, naar de DVZ te sturen.

Op 15.02.2021 maakte uw justitieassistent de volgende documenten over aan de DVZ: een ingevulde vragenlijst; een aanbevelingsbrief van uw begeleider bij Open Atelier afdeling Turnhout d.d. 04.02.2021; een aanbevelingsbrief van N. L. en W. A. d.d. 18.06.2020; een attest overzicht aan/afwezigheden afgegeven door Forensisch Team CGG Kempen d.d. 01.02.2021; bewijzen overschrijvingen; een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd d.d. 27.01.2021; een bewijs van deelname en slagen examens Nederlands NT2 afgegeven door RCVO Moderne Talen d.d. 09.02.2021; een schrijven van CGG Kempen vzw d.d. 01.04.2021; deelnameattest begeleiding rond seksueel grensoverschrijdend gedrag binnen de gevangenis van Merksplas; overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding d.d. 02.10.2020; meerdere jaarfiches (2014, 2016 en 2017); meerdere overschrijvingsbewijzen wedde/OCMW/HVW; meerdere loonfiches; een overzicht van uw loopbaangegevens; schrijven PSD d.d. 14.08.2017 met vraag of huisbaas op de hoogte gesteld mag worden van verblijf in gevangenis; studentenkaart Technisch Instituut H. Hart Centrum Deeltijds Onderwijs 2012-2013.

In de vragenlijst verklaart u Nederlands te kunnen lezen, schrijven en spreken; Pas toe te spreken; sinds 11.04.2011 in België te zijn; niet in het bezit te zijn van reisdocumenten; geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen of naar u herkomstland terug te keren; voor u in de gevangenis terecht kwam gewoond te hebben in een studio in de (...) te 3500 Hasselt; geen duurzame relatie te hebben in België of een ander land; geen familie te hebben in België; geen (minderjarige) kinderen te hebben; een nonkel (S. A.; tel.: (...)) te hebben in Afghanistan waarmee u geen contact onderhoudt; in 2011 lessen Nederlands voor anderstaligen (modules 1.1, 1.2, 2.2 en 2.3) te hebben gevolgd bij PCVO Limburg; in 2012-2013 bij het Technisch Instituut H. Hart - Centrum Deeltijds Onderwijs te Hasselt een jaar richting "sanitair" gevolgd te hebben; in 2014-2015 deelgenomen te hebben aan het Ican-traject vanuit A. vzw bij

de vzw F.; in 2016-2017 als keukenhulp te hebben gewerkt in Jessa ZH Hasselt; in 2017 bij de VDAB Hasselt "dakwerken" te hebben gedaan; vakantiewerk te hebben gedaan bij N. F. in Sint-Truiden (3 maanden); nog niet gewerkt te hebben in een ander land dan België; niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat de taliban uw gezin (vader, moeder en zus) in 2009 vermoord heeft en omdat u ervan overtuigd bent dat dit u ook zou gebeuren indien u terug zou keren naar Afghanistan; dat uw vader voor een grote Amerikaanse multinational werkte en dat de taliban wou dat hij die tewerkstelling stop zou zetten wat hij steeds geweigerd heeft."

Hij laat deze motieven ongemoeid. Nochtans blijkt hieruit dat verzoeker alle kansen kreeg, recent voor het nemen van de bestreden beslissing, om alle nuttige elementen kenbaar te maken. Stuk 2 toegevoegd bij het verzoekschrift werd niet overgemaakt aan de verwerende partij. Stuk 4 dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad ziet niet in welke andere onderzoeksdaaden de verwerende partij had moeten verrichten.

Met verwijzing naar de bespreking van het tweede middel, acht de Raad het derde middel als zijnde ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het vierde middel wordt toegelicht als volgt:

"Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte van mening is dat niet wordt aangetoond dat verzoeker voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Terwijl:

4.

Verwerende partij stelt dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Dat vervolgens moet worden nagegaan of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

4.1

Dat verzoeker volledig gebonden is aan België voor het uitoefenen van zijn privéleven nu hij hier reeds verblijft sinds 10 april 2011 en hij toen amper 16 jaar oud was.

Verzoeker volgde Nederlandse lessen en spreekt de taal zeer goed. Daarnaast heeft hij meerdere opleidingen met succes afgerond en heeft hij zeer regelmatig gewerkt.

Tijdens zijn detentie heeft hij begeleiding gevolgd en heeft een reclasseringsplan uitgewerkt. Sinds september 2020 werkt hij binnen de strafuitvoeringsmodaliteit van de beperkte detentie en kreeg hij een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur. Zijn huidige werkgever is zelfs zinnens om verzoeker te benoemen tot ploegbaas.

4.2

De vaststelling van verwerende partij dat verzoeker geen bezoek ontvangt in de gevangenis van vrienden kan bezwaarlijk tegen hem worden gebruikt, nu verzoeker er bewust voor kiest om zich elders te vestigen (te weten regio Turnhout) om volledig te breken met de mensen waarmee hij omging ten tijde van de feiten. Het was immers via hen dat hij in aanraking kwam met alcohol en drugs en in die periode op het verkeerde pad belandde.

Gelet op zijn detentie was verzoeker overigens niet in de mogelijkheid om zich in het verenigingsleven te storten en/of enig sociaal netwerk uit te bouwen.

4.3

In tegenstelling tot wat verwerende partij tracht voor te houden, heeft verzoeker geen andere band meer met Afghanistan dan zijn nationaliteit. Hij was amper 15 jaar toen hij het land ontvluchtte, zijn gezin werd vermoord en verzoeker heeft enkel nog een nonkel in Afghanistan die in Kabul woont.

Dat betekent geenszins dat verzoeker zomaar bij hem kan gaan wonen. De komst van verzoeker zou hem en zijn gezin alleen maar in gevaar brengen en kan enkel voor problemen zorgen, mede gelet op verzoekers verleden met de Taliban. Er is overigens geen hechte familieband tussen verzoeker en zijn oom. De relatie tussen verzoekers vader en zijn oom was slecht en er was weinig contact. Bovendien heeft verzoeker het land al tien jaar geleden verlaten, zodat er helemaal geen sprake is van een hechte, warme familieband.

4.3

Verzoeker is enkel in België naar school geweest en heeft enkel hier gewerkt, hij heeft geen binding meer met Afghanistan. Zijn jeugd en volwassen leven heeft hij immers doorgebracht in België.

In Afghanistan is verzoeker nooit naar school geweest, zodat het voor hem erg moeilijk zal zijn om een job te vinden in Kabul. Aangezien in het verleden zeer veel mensen naar de hoofdstad zijn gevlucht, is de concurrentie zeer groot.

Verzoeker was 15 jaar toen hij Afghanistan ontvluchtte. Hij heeft overigens altijd bij zijn familie op het platteland geleefd. Hij is al meer dan tien jaar weg uit Afghanistan, heeft nooit in Kabul of een stad gewoond zodat men niet van hem kan verwachten dat hij op eigen kracht zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verwerende partij miskent het recht op privéleven cfr. artikel 8 EVRM door zijn verblijfsrecht in te trekken."

2.4.2.1. Verzoeker voert niet een schending aan van enig familieleven, maar wel van privéleven. Zijn privéleven bestaat uit een verblijf in België sedert 10 april 2011. Hij volgde Nederlandse lessen en spreekt goed Nederlands. Meerdere opleidingen werden met succes afgerond. Hij heeft zeer regelmatig gewerkt. Tijdens zijn detentie heeft hij begeleiding gevolgd, een reclassering uitgevoerd en kreeg hij een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur. Hij geeft toe dat hij tijdens zijn detentie niet de mogelijkheid had om zich in het verenigingsleven te storten of een sociaal netwerk uit te bouwen. Hij heeft geen banden meer met zijn herkomstland. In het herkomstland heeft hij enkel een oom in Kabul. Het schoolgaan gebeurde enkel in België, niet in het herkomstland. Hij heeft nooit in een Afghaanse stad gewoond en is al meer dan 10 jaar weg uit zijn herkomstland.

2.4.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.4.2.3. De bestreden beslissing onderzocht de toepassing van artikel 8 van het EVRM en stelt hierover:

"Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Er is in casu geen sprake van een familie- en/of gezinsleven in België, u verklaarde immers geen familie, duurzame relatie en/of kinderen te hebben in België.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

U verklaarde voor de asielinstanties in België aangekomen te zijn op 10.04.2011, uw reis van Afghanistan naar België zou 10 maanden geduurd hebben en u zou geboren zijn eind 1994. Als uw verklaringen, in tegenstelling tot uw asielmotieven, op dat punt wel waarachtig zouden zijn, zou dat betekenen dat u Afghanistan op 15 jarige leeftijd verliet en op 16 jarige leeftijd in België aankwam. Momenteel zou u dan 26 jaar oud zijn. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door. De feiten waarvoor u veroordeeld werd, pleegde u nog geen 4 jaar na uw aankomst in België (op niet nader te bepalen data tussen 03.04.2015 en 06.04.2015). U zit sinds 07.07.2017 in detentie en bereikt strafeinde op 06.07.2022.

Het is inherent aan een langdurig verblijf dat een aanvang kende op minderjarige leeftijd dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. U toont echter op geen enkele wijze aan dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin u verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u mogelijkerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Louter ten overvloede kan erop gewezen worden dat u in de gevangenis, waar u sinds 07.07.2017 verblijft, tot het opstellen van onderhavige beslissing nog geen bezoek van vrienden ontvangen hebt. U kreeg tot nu toe enkel bezoek van advocaten en sociale hulpverleners. U toont niet aan dat u op een andere manier contact onderhoudt met uw vrienden, maar er kan aangenomen worden dat u -indien u contact onderhoudt- dat ook nu reeds via de moderne communicatiemiddelen doet en dat blijft, ook indien u buiten België verblijft, mogelijk. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen. Vrienden uit België kunnen u desgewenst ook bezoeken daar waar u zich zou vestigen.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle erkende vluchtelingen of subsidiair beschermden die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn verplicht een inburgeringstraject te volgen.

Het gegeven dat u in België gestudeerd heeft, gewerkt heeft en ook op dit moment aan het werk bent, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en werk in België hebt opgepikt, kunnen enkel en alleen een meerwaarde voor u betekenen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u elders geen tewerkstelling zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

Op geen enkele wijze werd aangetoond dat de banden die u met België bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit meer zou hebben met uw herkomstland. U bent er tot uw 15e opgegroeid en gaf aan Pasjtoe te spreken. Uw kerngezin zou door de Taliban vermoord zijn en u zou enkel nog een nonkel hebben in Afghanistan (woonachtig in Kabul zoals blijkt uit de beslissing van het CGVS). Volgens uw verklaringen zou u geen contact onderhouden met deze nonkel. Er kan opgemerkt worden dat uit de beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus d.d. 27.05.2020 blijkt dat het CGVS geen geloof meer hechtte aan uw verklaringen over de moord op uw familieleden door toedoen van de taliban. Aangezien uw verklaringen omtrent de moord op uw ouders en zus ongeloofwaardig geacht werden, kan terecht de vraag gesteld worden of zij weldegelijk niet meer in leven zijn. Het CGVS was, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van oordeel dat u zich in Kabul zou kunnen vestigen. Uit de beslissing van het CGVS d.d. 27.05.2020 blijkt dat u aanvankelijk verklaarde nog af en toe contact met uw nonkel (die trouwens uw vlucht uit Afghanistan organiseerde) te hebben. U zou immers bij uw beroep tegen de beslissing die het CGVS nam op 13.03.2018 nog een brief van uw nonkel alsook van de dorpsoudsten hebben voorgelegd ter ondersteuning van uw beweerde problemen. Er kan dan ook aangenomen worden dat u tot 2018 wel nog contact (al dan niet sporadisch) had met uw nonkel en met de dorpsoudsten. Er is niet gebleken dat het onmogelijk zou zijn deze contacten, indien effectief verbroken, te herstellen. Het CGVS vermeldde dat u verklaarde dat uw nonkel u niet zou willen opvangen maar dat u deze bewering niet concreet kon staven. Ook nu liggen geen concrete stavingsstukken voor waaruit blijkt dat u niet tijdelijk bij deze nonkel terecht zou kunnen. Zoals het CGVS reeds opmerkte, is het niet omdat uw nonkel niet verantwoordelijk voor u kan of wil zijn dat hij u niet op één of andere manier de nodige ondersteuning

zou kunnen geven. In de beslissing van het CGVS d.d. 27.05.2020 wordt terecht gesteld: "Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Gezien deze vaststellingen mag dan ook aangenomen worden dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en er allerhande activiteiten te ontplooiën, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." Er liggen geen stukken voor die het tegendeel aantonen.

Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Zoals reeds vermeld, blijkt uit niks dat de banden die u tijdens uw verblijf met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Indien een inmenging aangetoond zou zijn, quod non, wordt deze inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden."

2.4.2.4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoeker zich op een schending van zijn recht op het privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Voorts houdt artikel 8 van het EVRM het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 van het EVRM beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, *Osman/Denemarken*, § 55; EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 46).

De noodzaak van de inmenging impliceert dat de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006,

Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Het Hof oordeelt eveneens dat een maatregel maar kan worden beschouwd als proportioneel en noodzakelijk in een democratische samenleving, indien de mogelijkheid om beroep te doen op een andere maatregel die minder schade zou berokkenen aan het fundamentele recht in kwestie, wordt uitgesloten (EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 183). De bevoegde nationale autoriteiten beschikken over een beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76). De omvang van deze marge is afhankelijk van verschillende factoren, waaronder de aard van het recht in kwestie, het belang ervan voor het individu, alsook de aard van de inmenging en het doel nagestreefd door de inmenging (EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 184).

Het Hof overweegt dat een detentiemaatregel, genomen in het kader van de controle op de toegang tot en het verblijf van vreemdelingen op het grondgebied van de staat en in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, een inmenging vormt die een legitiem doel nastreeft (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 79).

2.4.2.5. Verzoeker dient wel aan te tonen dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig privé- of familieleven heeft.

Hij heeft geen familieleven in België.

Ook met betrekking tot het privéleven geeft de verzoeker weinig concrete elementen aan buiten het bestaan van werkbereidheid en zijn werkverleden en de arbeidsovereenkomst. Verzoeker stelt zelf dat hij zijn vriendenkring heeft verlaten teneinde recidive te voorkomen. Dit is bewonderingswaardig omdat hij voorhoudt dat hij op het rechte pad wil blijven omdat zijn vroegere sociale kring hem op het slechte pad bracht, maar tegelijk een vaststelling dat verzoeker thans geen sociaal netwerk heeft of minstens dit niet aantoon. Ook de gedetailleerde bezoekslijst van de bezoeken in de gevangenis, die verzoeker had en heeft, wijzen niet op het bestaan van enig sociaal netwerk.

De verwijzing naar de gevolgde opleidingen, begeleidingen, tewerkstelling en diens verblijf in het Rijk sedert april 2011, tonen op zich geen beschermingswaardig privéleven aan. Temeer verzoeker in de gevangenis verblijft sedert 2017 en nog steeds niet in (voorlopige) vrijheid werd gesteld. Verzoeker is nog jong, maar toont, ondanks zijn langer verblijf, weinig verankering in België aan. Ook geen culturele verankering. In dit geval zijn de economische belangen van verzoeker niet van aard op te wegen tegen de bescherming van de openbare orde. Verzoeker toont niet aan dat hij geen werkelijke actuele bedreiging vormt voor de samenleving zodat de verwerende partij correct de belangen van de maatschappij laat opwegen tegen de belangen van de verzoeker. Zijn lange verblijf in de gevangenis heeft zijn lokale verankering verhinderd. Het gepleegde misdrijf is zeer ernstig en volkomen verwerpelijk met ernstige gevolgen voor het slachtoffer, die zwanger werd na verzoekers daad. Dergelijke daad spreekt de voorgehouden integratie tegen en verzoeker is slechts recent tot een eventueel schuldbesef gekomen. Het gevaar voor recidive bestaat.

Verder heeft verzoeker, wiens ouders overleden zouden zijn, nog een oom in Kabul. Niets wijst erop dat verzoeker zich niet kan wenden tot zijn familielid in het herkomstland voor ondersteuning bij de heropbouw van een nieuw leven. Het betoog van verzoeker weerlegt niet de volgende vaststelling in de bestreden beslissing:

“Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit meer zou hebben met uw herkomstland. U bent er tot uw 15e opgegroeid en gaf aan Pasjtoe te spreken. Uw kerngezin zou door de Taliban vermoord zijn en u zou enkel nog een nonkel hebben in Afghanistan (woonachtig in Kabul zoals blijkt uit de beslissing van het CGVS). Volgens uw verklaringen zou u geen contact onderhouden met deze nonkel. Er kan opgemerkt worden dat uit de beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus d.d. 27.05.2020 blijkt dat het CGVS geen geloof meer hechtte aan uw verklaringen over de moord op uw familieleden door toedoen van de taliban. Aangezien uw verklaringen omtrent de moord op uw ouders en zus ongeloofwaardig geacht werden, kan terecht de vraag gesteld worden of zij weldegelijk niet meer in leven zijn. Het CGVS was, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van oordeel dat u zich in Kabul zou kunnen vestigen. Uit de beslissing van het CGVS d.d. 27.05.2020 blijkt dat u aanvankelijk verklaarde nog af en toe contact met uw nonkel (die trouwens uw vlucht uit Afghanistan organiseerde) te hebben. U zou immers bij uw beroep tegen de beslissing die het CGVS nam op 13.03.2018 nog een brief van uw nonkel alsook van de dorpsoudsten

hebben voorgelegd ter ondersteuning van uw beweerde problemen. Er kan dan ook aangenomen worden dat u tot 2018 wel nog contact (al dan niet sporadisch) had met uw nonkel en met de dorpsoudsten. Er is niet gebleken dat het onmogelijk zou zijn deze contacten, indien effectief verbroken, te herstellen. Het CGVS vermeldde dat u verklaarde dat uw nonkel u niet zou willen opvangen maar dat u deze bewering niet concreet kon staven. Ook nu liggen geen concrete stavingsstukken voor waaruit blijkt dat u niet tijdelijk bij deze nonkel terecht zou kunnen. Zoals het CGVS reeds opmerkte, is het niet omdat uw nonkel niet verantwoordelijk voor u kan of wil zijn dat hij u niet op één of andere manier de nodige ondersteuning zou kunnen geven. In de beslissing van het CGVS d.d. 27.05.2020 wordt terecht gesteld: "Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Gezien deze vaststellingen mag dan ook aangenomen worden dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en er allerhande activiteiten te ontplooiën, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." Er liggen geen stukken voor die het tegendeel aantonen."

Dat er een gevaarlijke toestand zou ontstaan voor zijn oom en diens gezin door zich te herenigen bij zijn oom, is een loutere bewering, alsook de bewering dat de relatie tussen verzoekers vader en verzoekers oom slecht was. Op zijn minst bestaat in het herkomstland een familieband wat in België ontbreekt. De Raad wijst erop dat verzoekers vluchtelingenstatus werd opgeheven bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020. In dat kader heeft de commissaris-generaal een onderzoek verricht naar de situatie van Kabul. Deze beslissing kent volgende motieven:

"(...)

Het CGVS stelt vast dat u vrees voor vervolging niet langer actueel is. Er is immers reeds lange tijd verlopen sinds de vervolgingsfeiten zich zouden hebben afgespeeld: deze vonden plaats in 2011 en u heeft reeds meer dan 9 jaar het land verlaten. Deze feiten zouden zich bovendien hebben voorgedaan in de provincie Kunar. Het is niet aannemelijk dat de taliban u na 9 jaar nog steeds zouden zoeken en u tot bij uw oom langs vaderszijde in de stad Kabul zouden gaan zoeken. Uw oom die in Kabul woont heeft tot nu toe ook nooit problemen met de taliban gekend (gehoorverslag 7/3/2018, p. 6). U heeft voor dergelijke actuele vrees geen enkele concrete aanwijzing. U verklaart zelfs letterlijk geen contact meer te hebben met iemand in uw dorp of elders in Afghanistan (zie antwoord op vraag om inlichtingen dd. 24/01/2020). U verwijst ook slechts naar de algemene situatie in Afghanistan en herhaalt enkel uw initiële problemen (gehoorverslag 7/3/2018, p. 6, 7). Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat de taliban niet de motivatie hebben om low-target profielen te blijven achtervolgen in Kabul of een andere grote stad in Afghanistan die onder de controle van de overheid staat. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier. U verliet Afghanistan omdat uw vader meehielp met het bouwen van een militaire basis en het aanleggen van een weg. Hierop zouden de taliban uw vader, uw moeder en uw broer en uw zus gedood hebben. U zou door de taliban gerekruteerd worden. Het dient echter gezegd dat de geloofwaardigheid van de moord op uw familieleden ernstig op de helling komt te staan door uw recente verklaringen. Immers, zo verklaarde u in 2011, was u niet thuis toen uw familieleden werden vermoord door de taliban. U was op bezoek bij een vriend in het dorp Karamar (gehoorverslag CGVS 15/3/2012, p. 16). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op 7 maart 2018 door het CGVS stelt dat u die dag wel degelijk thuis was maar zich verstopt had onder het tapijt waardoor de taliban u niet vonden (gehoorverslag 7/3/2018, p. 7, 8). Wanneer u met deze toch wel grote tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt stelt u dat u zich toen niet in een stabiele toestand bevond door de lange tijd die u onderweg was geweest naar België (gehoorverslag 7/3/2018, p. 8). Dit kan echter niet overtuigen. Het verliezen van dierbare familieleden op een dergelijke manier laat een grote indruk na. Dat u niet meer zou geweten hebben of u thuis was tijdens de gebeurtenissen of toen logeerde bij een vriend is niet aannemelijk. Het feit dat u toen nog minderjarig was kan evenmin als verschuiving gelden, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een correcte manier over de zaken die hem overkomen zijn kan vertellen. Aldus kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen over de moord op uw familieleden door toedoen van de taliban en vervalt ook uw eigen vervolgingsvrees hierdoor.

In uw antwoord op de vraag voor inlichtingen met een vraag om de actuele situatie m.b.t. uw vrees t.o.v. Afghanistan weer te geven verwijst u bovendien enkel naar dezelfde redenen als aangehaald tijdens uw persoonlijk onderhoud op 7 maart 2018. U brengt nog enkele stukken aan. De bevestigingsbrieven van uw oom en de dorpelingen vertonen een gesolliciteerd karakter daar ze louter ten behoeve van uw verzoek om internationale bescherming werden opgesteld. Ze hebben dan ook weinig objectieve bewijswaarde. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non zoals hierboven uiteengezet. Bovendien is het zo dat alle

soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Het attest van het geestelijk gezondheidscentrum van de Kempen dd. 24/1/2020 kan hier geen ander licht op werpen. Dit attest kadert binnen het detentietraject dat u volgt met het oog op een herintegratie in de maatschappij na uw gevangenisstraf. Echter heeft dergelijk traject geen invloed op een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kom ik tot het besluit dat uw vluchtelingenstatus dient opgeheven te worden op grond van de fundamenteel duurzaam gewijzigde situatie in uw land van herkomst waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalde geen dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aan om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij een terugkeer naar Afghanistan. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de vluchtelingenconventie, moet ook onderzocht worden of u een risico in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien er geen geloof meer wordt gehecht aan de moord op uw ouders en er bijgevolg ook geen vrees meer is bij een terugkeer naar Afghanistan is er ook geen risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. U brengt zelf ook geen andere elementen aan.
(...)"

Met verwijzing naar recente rapporten oordeelde de commissaris-generaal:

"(...) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De commissaris-generaal onderzocht uitvoerig of verzoeker beschikt over "een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.". Het besluit luidt:

"UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afgaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt."

Verzoeker is op zestienjarige leeftijd naar België gekomen en heeft school en andere opleidingen gevolgd, wat volgens zijn zeggen ontbrak in het herkomstland. Hij heeft aldus verschillende kwaliteiten verkregen zodat het niet kennelijk onredelijk is om aan te nemen dat deze zijn heropstart in het herkomstland vergemakkelijken, al dan niet of er in het herkomstland grote concurrentie zou bestaan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk, zelfs indien hij geen steun zou krijgen van zijn oom, dat hij geen leven in het herkomstland kan heropbouwen.

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.5.1. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Dit middel licht toe:

“Doordat verwerende partij stelt dat verzoeker niet zou aantonen dat hij een reëel risico loopt op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Terwijl:

5.

Het leven van verzoeker is nog steeds in gevaar indien hij moet terugkeren naar Afghanistan en hij loopt er een reëel risico te worden blootgesteld aan onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

5.1

Verwerende partij verwijst naar het CGVS dewelke geen geloof meer hechtte aan de moord op de familieleden van verzoeker gelet op zijn vermeende tegenstrijdige verklaringen tijdens het verhoor op 7 maart 2018.

E.e.a. moet echter worden genuanceerd.

Verzoeker zou in 2011 tijdens zijn asielpcedure hebben verklaard dat hij niet thuis was toen zijn familie werd vermoord. In 2018 heeft hij verklaard dat hij wel thuis was, maar verstopt zat.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat hij altijd heeft verklaard dat hij op het ogenblik van de moord thuis was, maar verstopt zat. Hij heeft de feiten alleszins niet zien gebeuren. In die zin was hij er dus niet bij toen zijn familie werd vermoord.

Verzoeker heeft op vijftienjarige leeftijd het land verlaten en heeft een zeer lange en zware reis ondernomen alvorens in België aan te komen, helemaal alleen en zonder familie. Verzoeker is nooit naar school geweest, kwam amper buiten zijn dorp. Het hoeft geen betoog dat hij enorm onder de indruk was van alle traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt. Men kan hem niet verwijten dat hij destijds, in deze zeer zware periode in zijn leven, zich mogelijks dingen anders heeft herinnerd of anders heeft verklaard. Overigens heeft verzoeker zijn verklaring destijds nooit nagelezen, hij werd immers erkend als vluchteling.

Deze vermeende tegenstrijdigheid betrof bovendien het enige punt dat niet volledig zou overeenkomen tussen de verklaringen van verzoeker afgelegd in 2011 en deze in 2018. Voor het overige kon verwerende partij geen enkele discrepantie opmerken in de verklaringen van verzoeker. Dit terwijl er liefst zeven jaren waren verstreken sinds verzoeker op dergelijke uitgebreide manier zijn relaas deed omtrent de gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

De vluchtelingenstatus werd aan verzoeker toegekend, niet louter gebaseerd op zijn verklaringen, maar tevens rekening houdend met de documenten die hij destijds voorlegde en dewelke allemaal zijn vluchtverhaal staafden.

Verwerende partij neemt zomaar de beweringen van het CGVS over, zonder zelf de motivering enigszins na te kijken.

5.2

Verder verwijst verwerende partij louter naar de vaststelling van het CGVS als zou verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikken.

Verwerende partij heeft hierbij zelf geen enkel nazicht gedaan omtrent de actuele omstandigheden in Kabul.

Verwerende partij verwijt verzoeker geen overtuigende elementen aan te halen die erop wijzen dat zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit in gevaar zijn bij een terugkeer naar Afghanistan.

De algemene veiligheidssituatie in het dagelijks leven te Afghanistan is er echter nog steeds slecht aan toe en er gebeuren talrijke overtredingen op de Mensenrechten. Het gebied wordt nog steeds geplaagd door bomaanslagen, zelfmoordaanslagen, ontvoeringen, gewapende confrontaties, enz.

Het is voor verzoeker onduidelijk op welke wijze deze interne spanningen en conflicten, onder meer gepaard gaande met willekeurig geweld niet onder toepassing zouden vallen van artikel 48/4. Deze conflicten kunnen niet ontkend worden.

Daarbij dient erop gewezen te worden dat de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken het afreizen naar Afghanistan ten stelligste afraadt, wegens de uiterst problematische situatie en erkent eveneens expliciet dat ook burgers een doelwit vormen:

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan

I. “Kaboel

De veiligheid in de hoofdstad blijft problematisch. Het risico op aanvallen en aanslagen, zowel op de Afghaanse overheden (incl. de veiligheidsdiensten), de buitenlandse strijdkrachten, als op plaatsen waar de westerse aanwezigheid zichtbaar is, blijft bijzonder groot. Ook burgers vormen een doelwit.

De plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht (supermarkten en bepaalde restaurants) kunnen het doelwit van een aanval zijn. Vooral de luchthaven van Kaboel is een doelwit en werd reeds verschillende malen door terroristische aanslagen getroffen. Ook beveiligde compounds kunnen aangevallen worden. Verplaatsingen tijdens de nacht moeten absoluut vermeden worden.

Verplaatsingen overdag moeten onder begeleiding gebeuren, liefst door een escorte.

Een verblijf in Kaboel door leden van officiële instanties en van internationale of humanitaire organisaties in het kader van hun zending is enkel denkbaar op voorwaarde dat elementaire veiligheidsregels worden nageleefd (kennis van de bezochte plaatsen en mensen, permanente bewaking van de woonplaats, planning van de verplaatsingen, begeleiding en opvang, enz).”

(eigen onderlijning)

In ieder geval staat het vast dat de situatie in Kabul ook voor gewone burgers erg gevaarlijk is en dat zich nog steeds dodelijke aanslagen voordoen waarbij wel degelijk gewone burgers om het leven komen.

Een terugkeer naar Afghanistan zou verzoeker dan ook blootstellen aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, hetgeen in strijd is met artikel 48/4, doch eveneens artikel 3 EVRM

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden;”

2.5.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het betoog van de verzoeker waarbij hij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM kan niet gevolgd worden nu hij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat evenmin. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker slechts een herhaling geeft van de grieven die al werden behandeld door de commissaris-generaal en weergegeven onder punt 2.4.5. Het is passend naar dit punt te verwijzen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de commissaris-generaal een antwoord verleende op deze grieven en dat het beroep, aangetekend bij de Raad tegen deze beslissing, onontvankelijk werd verklaard (arrest nr. 243 313 van 29 oktober 2020).

Verder heeft de commissaris-generaal in deze beslissing verwezen naar objectieve recente rapporten ter ondersteuning van zijn besluit. Verzoeker bekritiseert de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal over een volgens hem “vermeende” tegenstrijdigheid en de aanvaarding dat een intern vestigingsalternatief voor hem in Kabul bestaat. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij het onderzoek van de commissaris-generaal opnieuw moet overdoen. Het volstaat dat de verwerende partij naar deze beslissing van de commissaris-generaal verwijst en *in casu* samenvat. De Raad merkt nog op dat verzoeker thans verwijst naar een buitenlands reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Dergelijke reisadviezen zijn bedoeld voor het reizen van buitenlanders (niet-Afghanen) en wegen alleszins niet op tegen het grondige onderzoek van de objectieve rapporten waarvan de commissaris-generaal gebruik maakt.

De Raad stelt vast dat de asielinstanties al een beoordeling van artikel 3 van het EVRM hebben doorgevoerd in het kader van de beoordeling tot opheffing van de vluchtelingenstatus van verzoeker, meer bepaald bij het onderzoek. De verzoeker brengt ook thans geen elementen aan, ook niet in het verzoekschrift, die van aard zijn deze conclusies te vermogen te wijzigen. Er wordt aan herinnerd dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Het beroep dat verzoeker indiende bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal kende geen gunstig gevolg.

Bijgevolg maakt verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

2.6.1. In een zesde middel voert verzoeker aan:

“Zesde middel, geput uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Doordat verwerende partij elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn.

Terwijl:

6.

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn.

Deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht is op straffe van nietigheid voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat verzoeker hiervoor verwijst naar de eerdere uiteenzetting."

2.6.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op basis waarvan deze werd genomen. De juridische grondslag is vermeld: artikel 7, eerste lid, 3° en 13° en artikel 21 van de Vreemdelingenwet, grondslagen voor het bevel om het grondgebied te verlaten en de beëindiging van het verblijf, en artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voor wat het inreisverbod betreft.

De bestreden beslissing gaat uitvoerig in op de aard van de gepleegde feiten die ernstig de openbare orde schaden en op de gevolgen voor het slachtoffer. Dit blijkt uit de motieven, terug te vinden in de pagina's 2 tot en met 5 van de bestreden beslissing en pagina's 6 tot en met 9 ook voor wat het inreisverbod betreft. De feitelijke grondslag van de bestreden beslissing is uitvoerig beschreven. Verzoeker toont de schending van de formele motiveringsplicht niet aan. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot een loutere verwijzing naar de veroordeling die verzoeker ondergaat. Tevens is geantwoord op alle elementen die verzoeker kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing. De banden die verzoeker heeft, werden gedetailleerd onderzocht en een uitgebreid onderzoek is gevoerd naar het privéleven dat verzoeker heeft. De bestreden beslissing vermeldt dat het langdurig verblijf in België niet opweegt tegen het ernstig gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en waarom zijn gedragingen een ernstig gevaar voor de openbare orde zijn, dat volgens de verwerende partij superieur is aan de privébelangen van verzoeker. De bestreden beslissing legt uit dat het gevaar voor recidive in het plegen van dergelijke misdrijven bestaat en gaat in op de ernst ervan en op het parcours dat verzoeker liep na zijn veroordeling. De bestreden beslissing verwijst naar het laakbare gedrag dat verzoeker toonde, wat wijst op een immorele ingesteldheid. Het gevaar dat verzoeker vormt, is ernstig, reëel en actueel, en de bestreden beslissing geeft de redenen weer waarom.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing begrijpt en weet om welke reden hij beroep aantekent.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de aangevoerde bepalingen, wordt niet aangenomen.

Met verwijzing naar de bespreking van de voorgaande middelen heeft verzoeker evenmin aangetoond dat de bestreden beslissing niet steunt op een juiste feitenvinding, een niet correcte beoordeling heeft gedaan of dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen.

Het zesde middel is ongegrond.

2.7.1. Verzoeker voert in een zevende middel de schending van het evenredigheidsbeginsel aan.

Dit zevende middel licht toe:

“Doordat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen..

Terwijl:

7.

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt.

Dat verzoeker hiervoor verwijst naar de bovenvermelde uiteenzetting.

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Afghanistan, terwijl de band met België, waar hij reeds 10 jaar verblijft sinds hij slechts 16 jaar oud was, waarvan hij de taal spreekt en waar hij diverse opleidingen heeft gevolgd en werkt.”

2.7.2. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is niet het geval.

Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting van zijn overige middelen. De Raad kan dan ook volstaan door te verwijzen naar de bespreking van deze middelen. Het gegeven dat verzoeker geen band zou hebben met het herkomstland, in België 10 jaar verblijft (waarvan vele jaren in de gevangenis in het kader van zijn vijfjarige gevangenisstraf), dit sedert zijn zestienjarige leeftijd, met taalkennis en diverse opleidingen wegens niet op tegen de bescherming van de fundamentele belangen van de maatschappij.

Dit middel, in de mate dat het al ontvankelijk is, is ongegrond.

2.8. Verzoeker heeft geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN